

POSTANOWIENIE

Dnia 15 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Renata Żywicka

w sprawie z odwołania M. W. i H. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Gdańsku
o ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 15 stycznia 2025 r.,
skargi kasacyjnej odwołującej się H. B.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 16 listopada 2023 r., sygn. akt III AUa 1285/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

ł.n

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 27 maja 2021 r., VII U 1901/20 oddalił odwołanie płatnika składek oraz zainteresowanej od decyzji z dnia 28 kwietnia 2020 r. Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Gdańsku stwierdzającej, że M.W. jako osoba wykonująca pracę na podstawie umowy zlecenia u płatnika składek F. nie podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w okresie od dnia 30 listopada 2018 r.

do dnia 30 września 2019 r. (pkt I.), a ponadto zasądził od H.B. i od M.W. na rzecz organu rentowego kwoty po 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II. i III.).

Wyrokiem z dnia 16 listopada 2023 r., III AUa 1285/21, Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku oddalił apelację M.W. i H.B. oraz zasądził od nich na rzecz organu rentowego kwoty po 240 zł wraz z odsetkami, o których stanowi art. 98 § 1¹ k.p.c. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku płatnik składek zarzucił naruszenie: 1. art. 3, 4 ust. 1 i art. 9 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców; art. 80 ust. 1 pkt 1, 4-5, art. 6 ust. 1 pkt 4 i 5, art. 8 ust. 6 pkt 1, art. 11 ust. 2, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 4, art. 68 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych; 3. tj. art. 58 § 1 w zw. z art. 83 § 1 k.c.; 4. art. 2 Konstytucji RP; 5. art. 227 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. i art. 391 k.p.c. w zw. z art. 365 i k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca uzasadniła występowaniem istotnych zagadnień prawnych, potrzebą wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości w praktyce przy ich stosowaniu oraz jest oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej.

W ocenie skarżącej wyjaśnieniu (istotne zagadnienie prawne) podlega okoliczność czy Zakład Ubezpieczeń Społecznych posiada możliwość skutecznego podważenia umowy zatrudnienia będącej tytułem do ubezpieczeń społecznych (jako umowy zawartej w celu obejścia ustawy i zawartej w sposób pozorny w rozumieniu treści art. 58 § 1 w zw. z art. 83 § 1 k.c. na podstawie nieprawomocnej i nieostatecznej decyzji ZUS wydanej wobec podmiotu zatrudniającego, w której to nieostatecznej i nieprawomocnej decyzji podważa się prowadzenie działalności gospodarczej przez podmiot zatrudniający od momentu rozpoczęcia tej działalności.

Twierdzenie o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej skarżąca uzasadniła wydaniem zaskarżonego wyroku przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku z rażącym naruszeniem wskazanych na wstępie przepisów prawa materialnego.

Wskazując na powyższe, skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania; zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z

dnia 16 „przyjęcie odwołania skarżącej od spornej decyzji wraz z przyjęciem apelacji skarżącej od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 27 maja 2021 r. (w zakresie punktu I wyroku oraz II wyroku w zakresie kosztów zasądzonych od skarżącej)”, jak również o zasądzenie od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na rzecz skarżącej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych za obydwie instancje; o uchylenie orzeczeń Sądów obu instancji w części, tj. wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 16 listopada 2023 r. (w zakresie punktów I oraz II wyroku dotyczących skarżącej) oraz Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 27 maja 2021 r. (w zakresie punktów I oraz II wyroku) wraz z przekazaniem Sądowi Okręgowemu w Gdańsku sprawy do ponownego rozpoznania wraz z jednoczesnym przekazaniem temu Sądowi do rozstrzygnięcia kosztów procesowych postępowania kasacyjnego; rozpoznanie sprawy pod nieobecność pełnomocnika skarżącej oraz o zasądzenie od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na rzecz skarżącej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przypisanych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania o oddalenie skargi kasacyjnej oraz o zasądzenie od ubezpieczonej na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości

stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Strona wnosząca skargę kasacyjną, zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. określającym wymogi formalne tego środka prawnego, powinna sformułować w niej wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz ze stosownym uzasadnieniem. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien zaś wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty prawne świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego konieczne jest przedstawienie problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Zagadnieniem prawnym jest bowiem zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem "prawnym" oraz czy jest to zagadnienie "istotne" (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 Nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 Nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51; z dnia 10 stycznia 2012 r., I UK 305/11, LEX nr 1215784;

z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z dnia 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 678073; z dnia 28 października 2015 r., I PK 17/15, LEX nr 2021940; z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999). Ponadto, istotnym zagadnieniem prawnym w rozmieleniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. W konsekwencji nie można uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeśli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii przedstawianej w skardze i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578; z dnia 10 kwietnia 2018 r., I CSK 733/17, LEX nr 2495968; z dnia 10 kwietnia 2018 r., II PK 143/17, LEX nr 2525398; z dnia 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17, LEX nr 2486162; z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 33/18, LEX nr 2508114).

Ustosunkowując się natomiast do przywołanej przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy stwierdzić, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego przesłanka ta wynika zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494; z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100, czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Przy czym przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której

naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 Nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133). Skarżący musi więc wykazać, że następstwa wytkniętej w skardze wadliwości postępowania i orzekania były tego rodzaju (bądź skali), że kształtowały one lub współkształtowały treść kwestionowanego w sprawie orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 lutego 1997 r., I CKN 57/96, OSNC 1997 nr 6-7, poz. 82; z dnia 24 października 2006 r., II PK 38/06, LEX nr 950620 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 marca 2006 r., I CSK 63/05, LEX nr 179971; z dnia 5 grudnia 2007 r., II PK 103/07, LEX nr 863973; z dnia 16 czerwca 2011 r., III UK 213/10, LEX nr 950436) oraz wskazać konkretne, naruszone przez sąd przepisy i przytoczyć odpowiednie argumenty wyjaśniające, dlaczego te przepisy zostały, jego zdaniem, w tak ewidentny sposób naruszone. A zatem, skoro uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania odwołujące się do przyczyny określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powinno koncentrować się na wykazaniu "oczywistości" zasadności skargi, to nie może sprowadzać się do odwołania się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych bądź też do ich powtórzenia choćby nawet w zmodyfikowanej formie, ani być sformułowane w sposób, który wymagałby oceny ich zasadności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2018 r., IV CSK 618/17, LEX nr 2500419).

Skarżąca nie zdołała wykazać tak rozumianych przesłanek przedsądu.

Po pierwsze należy uznać, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania obarczony jest błędem konstrukcyjnym. Skarżąca łączy bowiem przesłanki skargi kasacyjnej wskazane w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 4 k.p.c., a także (choć tego nie uzasadnia) z przesłanką określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Tymczasem Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że to co ma świadczyć o oczywistej zasadności skargi nie może być jednocześnie ujmowane jako podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., gdyż jeżeli występuje istotne zagadnienie prawne albo poważny problem świadczący o potrzebie wykładni przepisu, to nie można

jednocześnie twierdzić, że z tych samych przyczyn skarga jest oczywiście uzasadniona, jako że twierdzenie o oczywistej zasadności skargi pozostaje wówczas w kolizji z problemami prawnymi warunkującymi pierwszą i drugą podstawę przedsądu. Taka konstrukcja wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania dyskwalifikuje jego zasadność już na samym wstępie (zob. postanowienie SN z 24 czerwca 2021 r., III CSK 77/21, LEX nr 3190957).

Po drugie zagadnienia prawne powoływane przez skarżącą były już przedmiotem orzecznictwa Sądu Najwyższego i nie zachodzi potrzeba zmiany przyjętego poglądu.

W postanowieniu z dnia 23 marca 2021 r., III USK 52/21 (LEX nr 3149820) Sąd Najwyższy dokonał pogłębionej analizy orzeczeń dotyczących problemu poruszonego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania dochodząc do wniosku, że należy dopuścić stosowanie przez ZUS art. 58 k.c. oraz art. 83 § 1 k.c. do oceny ważności czynności prawnych w sferze prawa ubezpieczeń społecznych.

Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie wielokrotnie potwierdzał możliwości badania ważności w całości umów cywilnoprawnych, na podstawie których świadczona jest praca (m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 26 marca 2013 r., II UK 201/12, LEX nr 1341964; postanowienie Sądu Najwyższego z 29 sierpnia 2018 r., II UK 438/17, LEX nr 2538834). Sąd Najwyższy stwierdził, że ZUS, który stwierdza podleganie ubezpieczeniu społecznemu, może - bez względu na nazwę umowy i jej postanowienia, którym strony zamierzały się poddać - ustalić rzeczywisty charakter stosunku prawnego łączącego strony i istniejący tytuł ubezpieczenia. W związku z tym, że obowiązkiem ubezpieczenia społecznego nie są objęci wykonawcy umowy o dzieło, ustalenie, że między stronami takiej umowy zachodzą stosunki polegające na wykonywaniu za wynagrodzeniem usług odpowiadających umowom nazwanym, zdefiniowanym w art. 734 i 758 k.c. lub właściwym umowom, do których - stosownie do art. 750 k.c. - stosuje się przepisy o zleceniu, nakazuje wydanie decyzji na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy systemowej (wyrok Sądu Najwyższego z 10 lipca 2014 r., II UK 454/13, LEX nr 1495840).

Przykładowo w wyrokach zapadłych w sprawach dotyczących ubezpieczeń społecznych z tytułu umowy o pracę nakładczą Sąd Najwyższy stwierdził, że w

konkretnym przypadku ustalenia dokonane w toku postępowania wyjaśniającego lub kontroli pozwolą na stwierdzenie przez ZUS, iż umowa o pracę nakładczą została zawarta dla pozoru (art. 83 § 1 Kodeksu cywilnego), w celu obejścia prawa (art. 58 § 1 Kodeksu cywilnego) lub że jest sprzeczna z zasadami współżycia społecznego (art. 58 § 2 Kodeksu cywilnego), konsekwencją będzie wyłączenie danej osoby z ubezpieczeń społecznych z tytułu wykonywania pracy nakładczej (np. wyroki Sądu Najwyższego: z 9 stycznia 2008 r., III UK 73/07, LEX nr 356045; z 9 stycznia 2008 r., III UK 74/07, LEX nr 376437; z 9 stycznia 2008 r., III UK 77/07, LEX nr 465895; z 21 maja 2010 r., I UK 43/10, LEX nr 619658; z 26 lipca 2012 r., I UK 27/12, LEX nr 1218584).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego analizowana była również dopuszczalność badania przez ZUS ważności określonych postanowień umów (o pracę i cywilnoprawnych, na podstawie których świadczona jest praca) i możliwość ingerencji w treść stosunku prawnego ustalonego przez jego strony. Sąd Najwyższy odniósł się co do dopuszczalności badania wysokości wynagrodzenia, które na potrzeby ubezpieczeń społecznych jest punktem odniesienia dla wysokości składek i przyszłych świadczeń. W uchwale z 27 kwietnia 2005 r., II UZP 2/05 (OSNP 2005 Nr 21, poz. 338) Sąd Najwyższy rozstrzygnął, że w: "w ramach art. 41 ust. 12 i 13 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. Nr 137, poz. 887 z późn. zm.) Zakład Ubezpieczeń Społecznych może zakwestionować wysokość wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe, jeżeli okoliczności sprawy wskazują, że zostało wypłacone na podstawie umowy sprzecznej z prawem, zasadami współżycia społecznego lub zmierzającej do obejścia prawa (art. 58 k.c.)". Uzasadniając pogląd Sąd Najwyższy stwierdził, że "dopuszczalność oceniania ważności treści umów o pracę według reguł prawa cywilnego, na podstawie art. 58 k.c. w związku z art. 300 k.p., nie jest w judykaturze kwestionowana". Sąd Najwyższy w powołanej uchwale stwierdził również, że: "każde postanowienie umowy o pracę, zmierzające do wyłudzenia świadczeń z ubezpieczenia społecznego, należy ocenić jako nieważne przez istnienie zamiaru obejścia prawa albo przez swą sprzeczność z zasadami współżycia społecznego, wyrażającą się np. niegodziwością celu albo zderzeniem się z prawem innych ubezpieczonych"

(uchwała z 27 kwietnia 2005 r., II UZP 2/05). Sąd Najwyższy stwierdził przy tym, że "gdyby (...) nawet uznać, że powołany w decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych inicjującej niniejsze postępowanie przepis art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych uprawnia organ wykonujący zadania z zakresu ubezpieczeń społecznych jedynie do wydawania decyzji w zakresie prawidłowości obliczenia (wymierzenia) przez płatnika składki na ubezpieczenie społeczne, a nie w kwestii prawidłowego ustalenia wysokości wynagrodzenia będącego podstawą składki, to podstawy pozytywnej odpowiedzi na postawione pytanie dostarcza art. 86 ust. 2 tej ustawy, który upoważnia Zakład Ubezpieczeń Społecznych do kontroli wykonywania zadań i obowiązków w zakresie ubezpieczeń przez płatników składek. Kontrola ta obejmuje między innymi zgłoszenie do ubezpieczenia oraz prawidłowość i rzetelność obliczenia, potrącenia i płacenia składki. Oznacza to przyznanie Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych kompetencji do badania zarówno tytułu zawarcia umowy o pracę, jak i ważności jej poszczególnych postanowień i - w ramach obowiązującej go procedury - zakwestionowania tych postanowień umowy o pracę w zakresie wynagrodzenia, które pozostają w kolizji z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa. Należy przy tym podkreślić, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest ograniczony wyłącznie do zakwestionowania faktu wypłacenia wynagrodzenia w ogóle lub we wskazanej kwocie ani tylko prawidłowości wyliczenia, lecz może ustalać stosunek ubezpieczenia społecznego na ściśle określonych warunkach, będąc niezwiązanym nieważną czynnością prawną (w całości lub w części)". Stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale II UZP 2/05, ukształtowało jednolitą linię orzecniczą w zakresie dopuszczalności badania przez ZUS ważności określonych postanowień umów (m in. wyroki Sądu Najwyższego: z 4 sierpnia 2005 r., II UK 16/05, OSNP 2006 nr 11-12, poz. 191; z 9 sierpnia 2005 r., III UK 89/05, OSNP 2006 nr 11-12, poz. 192; z 18 października 2005 r., II UK 43/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 251; z 6 lutego 2006 r., III UK 156/05 LEX nr 272549; z 19 maja 2009 r., III UK 7/09, LEX nr 509047; z 15 stycznia 2013 r., I UK 443/12, LEX nr 1308052; z 1 czerwca 2017 r., I UK 253/16, LEX nr 2342187; z 20 czerwca 2018 r., I UK 166/17, LEX nr 2508619).

Możliwość weryfikacji postanowień umownych, mających znaczenie dla stosunku ubezpieczeniowego za pomocą przesłanek ważności czynności prawnych z art. 58 k.c. Sąd Najwyższy dopuszcza także w wypadku umów cywilnoprawnych (np. wyrok Sądu Najwyższego z 11 maja 2017 r., II UK 211/16, LEX nr 2294402).

Z podanych wyżej względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego nie orzeczono z uwagi brak wniosku o ich zasądzenie na etapie przedsądu.

[I.T.]

[a.ł.]